

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

GENERALSEKRETARIATET

Bruxelles, den 18 X 2006

FÆLLESREPRÆSENTATIONEN BRYSSEL	
↑ BILAG	
18 OKT. 2006	
400.	T. Jur. O.

SG-Greffe(2006)D/ 206011

DANMARKS FASTE REPRÆSENTATION
VED DEN EUROPÆISKE UNION

73, rue d'Arlon
1040 - BRUXELLES

Sendt pr. scan dd. d. 13/10 ✓

Vedr.: Kommissionens åbningskrivelse nr. 2005/4593

Generalsekretariatet sender Dem vedlagt et brev fra Kommissionen angående ovennævnte emne til videresendelse til udenrigsministeren.

For generalsekretæren

Karl VON KEMPIS

Bilag K(2006) 4482

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 12/10/2006

2005/4593
K(2006) 4482

Hr. udenrigsminister

Jeg vil gerne henlede Deres opmærksomhed på et forenelighedsproblem mellem den danske råstoflov og den dermed forbundne forvaltningspraksis og EF-traktatens artikel 49. EU-virksomheders muligheder for at udføre råstofindvinding i Danmark begrænses i høj grad af § 19 og § 20, stk. 2, i Lov om råstoffer, jf. lovbekendtgørelse nr. 569 af 30. juni 1997.

1. Baggrund

Kommissionen har modtaget en klage fra en nederlandsk virksomhed, som ønsker at udføre råstofindvinding (sandsugning) i Danmark, men som har fået afslag på sin ansøgning om tilladelse hertil.

Ifølge Kommissionens oplysninger skal en tjenesteyder for at kunne udføre sandsugning i Danmark have godkendt sit indvindingsmateriel af miljø- og energiministeriet, jf. råstoflovens § 19. Tillige med denne godkendelse kræves en tilladelse til efterforskning og udvinding af råstoffer i geografisk afgrænsede områder, jf. råstoflovens § 20. Godkendelsen af materiellet gives varigt eller for en tidsbegrænset periode til en bestemt arbejdsopgave. Varige godkendelser gives kun, så længe indvindingsfartøjernes samlede lastekapacitet ikke overstiger 26 250 m³. Virksomheder, som ikke har en varig godkendelse, skal have en tidsbegrænset godkendelse for at kunne udføre råstofindvinding.

Kravet om yderligere godkendelse af indvindingsmateriellet blev indført i 1997 i forbindelse med en ændring af råstofloven. Tidligere var der kun brug for én tilladelse til at udføre råstofindvinding, hvorefter indehaveren fik ret til at udvinde alle steder, hvor det ikke udtrykkeligt var forbudt. I forarbejdet til råstofloven er det anført, at indvindingsmateriel af hensyn til miljøet ikke bør godkendes, når den samlede lastekapacitet for indvindingsfartøjer overstiger ca. 26 250 m³. Denne grænse svarede

Udenrigsminister Per Stig MØLLER
Asiatisk Plads 2
DK - 1448 København K

omtrent til den danske indvindingsflådes kapacitet på det tidspunkt, hvor råstofloven blev ændret. Som følge heraf står der, at nye varige godkendelser til brug i forbindelse med daglig udvinding kun bør udstedes, hvis der er brug for at øge flådens samlede lastekapacitet til mere end 26 250 m³. Da den ændrede råstoflov trådte i kraft i 1997, indeholdt den en overgangsordning, hvorefter indehavere af en varig godkendelse af materiel, kunne bevare godkendelsen i en periode på ti år. Herved var den samlede lastekapacitet på 26,250 m³ næsten nået, og foranstaltningen udelukkede i praksis enhver ny udbyder af indvindingstjenester fra at opnå en varig godkendelse for indvindingsmateriel, medmindre der blev givet afkald på nogle af de eksisterende godkendelser. Herudover blev der pålagt tjenesteydere endnu en restriktion med kravet om, at godkendelse kun ydes til fartøjer med en lastekapacitet på under 2 000 m³.

Tjenesteydere, der ikke har en varig godkendelse, kan som nævnt ovenfor ikke levere tjenesteydelser, medmindre de opnår en tidsbegrænset godkendelse. At dømme ud fra de fremsendte oplysninger udsteder de danske myndigheder - i form af Skov- og Naturstyrelsen - imidlertid kun en tidsbegrænset godkendelse, hvis et ledigt fartøj, der har en varig godkendelse, på ansøgningstidspunktet ikke er i stand til at udføre arbejdet.

Herudover giver råstoflovens § 20, stk. 2, mulighed for at udstede en tilladelse til efterforskning for en periode på op til 10 år med en tilknyttet fortrinsret til at opnå en indvindingstilladelse.

Kommissionens tjenestegrene har allerede rettet henvendelse til de danske myndigheder om sagen med brev af 13. juni 2005. De danske myndigheder besvarede denne henvendelse med brev af 22. august 2005 og erklærede, at de var helt klar over problemet, som Konkurrencerådet også havde gjort miljøministeren opmærksom på, og at der burde ske en lovændring.

I november 2005 fremsendte de danske myndigheder yderligere bemærkninger sammen med et forslag fra Miljøministeriet om at ændre godkendelsesordningen ved at fjerne loftet for samlet lastekapacitet på 26 250 m³ senest i midten af 2007. For så vidt angår kravet om kun at udstede godkendelser til fartøjer med en lastekapacitet på mindre end 2 000 m³, foreslog de desuden en gradvis fjernelse af restriktionen, således at begrænsningen af et fartøjs lastekapacitet sættes op til 4 000 m³ senest i midten af 2007 og derefter gradvis øges, indtil den ophæves helt senest i 2013. De danske myndigheder begrundede denne overgangsperiode med, at det må sikres, at der ikke er utilsigtede negative virkninger for miljøet, og med, at de ønskede at kunne overvåge den nye foranstaltnings virkning på forsynings sikkerheden i små havne. De bekræftede også, at den tidsbegrænsede godkendelse ville blive fjernet.

De danske myndigheder underrettede i april 2006 Kommissionens tjenestegrene om en ændret praksis i forbindelse med udstedelsen af godkendelser. Skov- og Naturstyrelsen besluttede den 27. april 2006, at den i forbindelse med indvindingsopgaver, der indgår i et EU-udbud, vil udstede tidsbegrænsede godkendelser i henhold til råstoflovens § 19, stk. 2, til de virksomheder, som deltager i EU-udbuddet. I sådanne tilfælde vil loftet på 26 250 m³ for den samlede lastekapacitet og grænsen på 2 000 m³ for et enkelt fartøjs lastekapacitet derfor ikke finde anvendelse.

I juli 2006 underrettede de danske myndigheder Kommissionens tjenestegrene om tidsplanen for vedtagelse af ændringerne til råstofloven, som er planlagt til november 2006. Kommissionen har dog stadig ikke modtaget et endeligt udkast til ændringerne.

2. Begrænsning af den frie udveksling af tjenesteydelser, jf. EF-traktatens artikel 49

§ 19 og § 20, stk. 2, i Lov om råstoffer, jf. lovbekendtgørelse nr. 569 af 30. juni 1997, og den hermed forbundne forvaltningspraksis begrænser den ret til fri udveksling af tjenesteydelser, der er fastsat i EF-traktatens artikel 49.

EF-traktatens artikel 49 forbyder restriktioner, der hindrer den frie udveksling af tjenesteydelser inden for Fællesskabet. EF-traktaten kræver ikke kun afskaffelse af enhver form for forskelsbehandling til skade for en tjenesteyder på grundlag af dennes nationalitet, men også ophævelse af enhver restriktion - også selv om den gælder uden forskel for såvel indenlandske tjenesteydere som tjenesteydere fra andre medlemsstater - der kan være til hinder for eller indebære ulemper for den virksomhed, som udøves af en tjenesteyder med hjemsted i en anden medlemsstat, hvor denne lovligt præsterer tilsvarende tjenesteydelser, eller kan gøre denne virksomhed mindre tiltrækkende (dom af 3. oktober 2000, sag C-58/98, *Corsten*)

Råstoflovens § 19 og § 20, stk. 2, og den dermed forbundne forvaltningspraksis kan forventes at begrænse den frie udveksling af tjenesteydelser i medfør af EF-traktatens artikel 49. Det forholder sig sådan, at tilladelsessystemet med to faser med godkendelse af fartøjer og tilladelser til indvinding i et bestemt område, sammen med de gældende grænser for fartøjers lastekapacitet, medfører udelukkelse af udenlandske tjenesteydere, som ønsker at udføre indvindingsarbejder. De begrænser nemlig udenlandske tjenesteyderes frihed til at udføre indvindingsarbejder, fordi der gives forrang til fartøjer, der har en varig godkendelse, hvad der hindrer andre i frit at levere deres tjenesteydelser.

Ifølge EF-Domstolens praksis skal nationale foranstaltninger, der kan hæmme udøvelsen af de ved traktaten sikrede grundlæggende friheder eller gøre udøvelsen heraf mindre tiltrækkende, opfylde fire betingelser: De skal anvendes uden forskelsbehandling, de skal være begrundet i tvingende samfundsmæssige hensyn, de skal være egnede til at sikre virkeliggørelsen af det formål, de forfølger, og de må ikke gå ud over, hvad der er nødvendigt for at nå målet (dom af 30. november 1995, sag C-55/94, *Gebhard*, præmis 37).

Kommissionen mener, at de pågældende foranstaltninger går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå det tilsigtede mål. Kommissionen er af den opfattelse, at den fortrinsret, der gives til fartøjer med en varig tilladelse, begrænsningen af lastekapacitet og kravet om et særskilt offentligt udbud ikke er passende midler til at nå det tilsigtede mål, og at foranstaltningerne går ud over, hvad der er nødvendigt for at beskytte miljø og forsyningssikkerhed.

For så vidt angår råstoflovens § 19, så er der ingen miljø- eller forsyningssikkerhedshensyn, som kan begrunde Skov- og Naturstyrelsens afslag på en række ansøgninger, hvor ansøgerne fik afslag på grund af, at der ikke er nogen fri kapacitet under grænsen på de 26 250 m³, der er fastsat som samlet maksimal lastekapacitet. Kravet er endnu dårligere begrundet, når man tager i betragtning, at den samlede lastekapacitet ikke bygger på detaljerede miljøundersøgelser, men oprindeligt blev fastsat ud fra den danske indvindingsflådes samlede lastekapacitet i 1995. Heller ikke den generelle begrænsning på 2 000 m³ for et fartøjs lastekapacitet kan begrundes med miljøhensyn.

Hvad angår § 20, stk. 2, i råstofloven, er der ingen miljømæssige eller forsyningssikkerhedsmæssige grunde til at udstede efterforskningstilladelser for perioder på op til 10 år med tilhørende fortrinsstilling ved senere ansøgning om indvindingstilladelse.

Endelig mener Kommissionen, at selv om der havde været tale om passende foranstaltninger, så ville de ikke have opfyldt kriteriet om forholdsmæssighed, da langt mindre restriktive foranstaltninger, som samtidig overholdt fællesskabslovgivningen, kunne have været anvendt for at nå det ønskede mål. For eksempel kunne der ved indvinding af råstoffer med store fartøjer tages hensyn til miljøet ved at begrænse indvindingen i relevante områder ved hjælp af mængderestriktioner, når der udstedes indvindingstilladelser (udstedt i medfør af råstoflovens § 20) for geografisk afgrænsede områder, som der er lavet en miljøvurdering for. Forsyningssikkerhed er desuden kun en relevant faktor i forbindelse med den daglige råstofforsyning, men ikke i forbindelse med store anlægsarbejder.

Den meget restriktive udstedelsesprocedure for tilladelser kan også have en negativ indflydelse på indvindingsprojekters pris og endog deres kvalitet. Reduktionen i antallet af udbydere af indvindingstjenester kan hindre markedsadgangen for nye tjenesteudbydere med nyere, større og mere effektive fartøjer. Foranstaltningerne er således ikke passende for at nå det tilsigtede mål.

Herudover har de danske myndigheder som mål anført, at de danske indvindingsvirksomheder skal have den nødvendige tid til at tilpasse sig. EF-Domstolen har dog altid afgjort, at et forvaltningsmæssigt eller økonomisk mål ikke kan være et tvingende samfundsmæssigt hensyn, som begrunder en begrænsning af en af EF-traktatens grundfæstede frihedsrettigheder (se f.eks. dom af 14. november 1995, *Svensson et Gustavsson*, sag C-484/93, præmis 15, og dom af 23. november 1999, *Arblade*, sag C-369/96, præmis 37).

3. Konklusion

Kommissionen for Det Europæiske Fællesskab er derfor af den opfattelse, at Kongeriget Danmark ved at vedtage og bibeholde § 19 og § 20, stk. 2, i Lov om råstoffer, jf. lovbekendtgørelse nr. 569 af 30. juni 1997, og den dermed forbundne forvaltningspraksis har tilsidesat sine forpligtelser efter EF-traktatens artikel 49.

Kommissionen opfordrer i henhold til artikel 226 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab den danske regering til at fremsende sine bemærkninger til det ovenfor anførte senest to måneder fra modtagelsen af dette brev.

Kommissionen forbeholder sig ret til, efter at have gjort sig bekendt med disse bemærkninger, eller hvis bemærkningerne ikke fremsendes inden for den fastsatte frist, om nødvendigt at afgive en begrundet udtalelse i henhold til den nævnte artikel.

Med venlig hilsen

På Kommissionens vegne

Charlie McCREEVY

Medlem af Kommissionen

4

BEKRÆFTET SOM VÆRENDE I OVERENSSTEMMELSE
MED KOMMISSIONENS BESLUTNING
For generalsekretæren,

Jordi AYET PUIGARNAU